

Élmények Pestszentlőrincen

A képzőművész kör.

Borongós téli este volt. Fáradtan és óvatosan lépkedtem a fagyni készülő kávéház felé. A munkával járó betűk és számok halmaza járt még fáradt fejemben. Legszívesebben beültem volna egy kényelmes fotelbe és a világról megfeledkezve, átengedtem volna magam a boldog semmittevésnek, pihenésnek. De tudtam várnak, és vár valami csoda, valami szép, valami jó, amit csak én tudok, ami örömmel tölt majd el, ami belőlem egy darabka, amit jó érzés lesz elnézegetni, hibáit, erőseit, szépségeit újra és újra felfedezni, hetekig javítani, szépíteni. Vágytam arra a boldogító tudatra, hogy lesz egy kép, mely nekem köszönheti létét és lesz egy újabb kép, melynek családom is örülhet.

Amikor beléptem a képzőművész körnek helyet adó 104-esbe a többiek már csavargatták, állígtatták a rajzasztalokat, és közben érdeklődve figyelték a terem közepén üldögélő fiatalembert, az első modellünket. Egy éve még egyikünk sem gondolta volna, hogy eljutunk a portrérajzoláshoz. De tanárunk, Buna Konstantin festőművész olyan képességeket is felszínre hozott belőlünk, melyekről nem is álmodtunk.

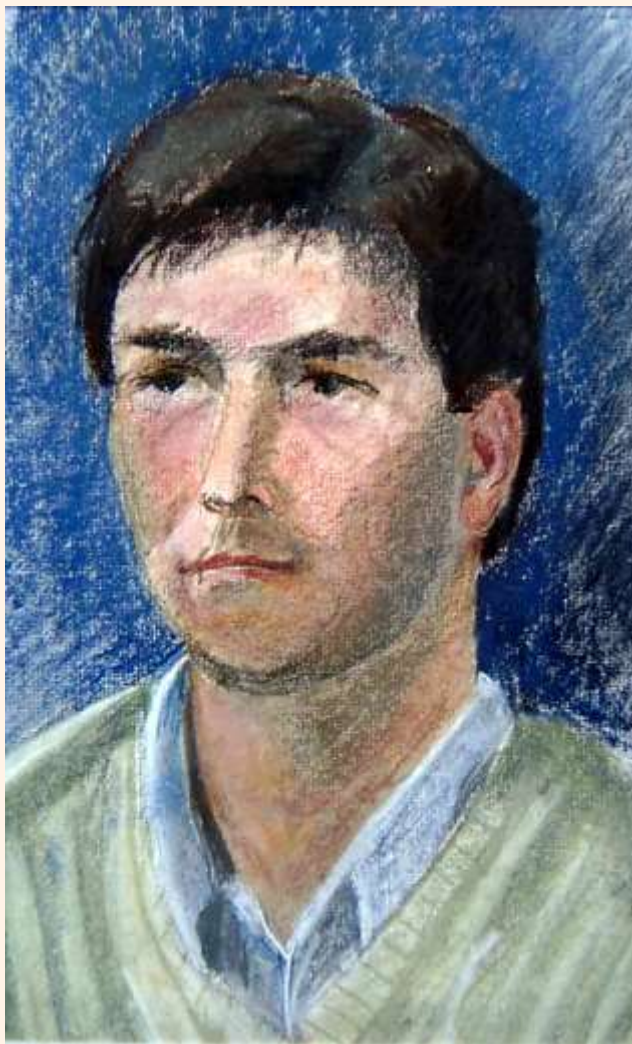
Most mégis izgatottan sugdostunk, - egymást kérdezgetve – hogyan kezdjük hozzá. Jött a tanár úr és beszélt nekünk a fej anatómiájáról mielőtt elkezdtük a rajzolást. A fiatalember békésen, mozdulatlanul tűrte, hogy tizenkét szempár figyelje minden vonását, föl-föl pislogva rajzlapjáról. Így telt el puha csendben háromnegyed óra szinte észrevétlen, szótlanság.

Sem munka, sem fáradtság, sem gond, sem a nagyvilág nem volt már sehol, csak a rajzolás, a figyelem, a szándék, az akarat, hogy sikerüljön, amihez hozzákezdünk. Boldog, nagyon boldog órák voltak ezek, amikor láttuk, hogyan kell életre néhány színes pasztellkréta segítségével egy emberi arc.

A szünetben csodálkozva néztük, hogy egy fejet milyen sokféleképp lehet ábrázolni, mennyire mást mutat szemből, oldalról vagy éppen féloldalról.

Míg modellünk pihent a tanár úr bíralt, segített; - ide még egy kis zöldet, az árnyék legyen sötétebb, figyeld a szemek és az orr által határolt háromszög arányait, a száj és az áll közti távolságot, nézd meg jobban a fülek méretét, a hajának fényét. - A második óra végére mindannyiunk lapján békésen eldegélt, többé-kevésbé önmagához hasonlóan a kedves fiatalember.

Mint csitri lányok, csacsogva, szinte repkedve lépdeltünk hazafelé menet, feledve gondot, fáradtságot s a hétköznapiakat, mert ünnep volt minden óra, minden perc, amit örömmel tölthetünk ott el.

A Tűzedzők.

Karácsony közelgett, amikor levél jött a Rózsa Művelődési Házból, hogy ünnepi kiállítás és karácsonyi ajándékozás lesz a Tűzedzők Művészbarát Asztaltársaságának következő összejövetelén. Elkészült, a sütemény, a kicsiny ajándékcsoomag és a kép is mire eljött az ünnep napja. Még csak gyülekeztünk, de máris mindannyian valamiféle boldog várakozással néztük a karácsony misztériumához kapcsolódó képeket és a szépen díszített asztalt a Ház földszintjén.

Néhány képre még ma is emlékszem a sok közül. Az egyikén sejtelmes félhomályban egy parányi bölcső fölé hajol az édesanya és édesapa. Nincs háttér, nincs berendezés, a szülők féltőn, testük hajlásával boltívet alkotva óvják a kisdedit. Világos és sötét meleg barnák uralják a képet, cseppnyi fények a gyermekén. Szeretet és meghittség áradt a nézőre. A másikon bársonyos piros és arany fények idézik az ünnepet, masnis ajándék-dobozok csillognak, boldog gyermekek játszadoznak. A harmadikon adventi kalács, gyertya és biblia egy kopott asztalon, semmi más. Szomorúság látni az egyedüllét ily megkapó ábrázolását.

Szólnak a karácsonyt idéző versek, József Attilától, Adytól, egy néhány a tagok által írottakból. Jól érezzük magunkat, fogy a mákos kalács, röpködnek a tréfás megjegyzések és a köszönetek az ajándékok bontogatása során. Nagy a derűtség, amikor szaloncukorból font koszorúval felékesítjük a „festő-verseny” győztesét. Örültem, hogy az egyszerűségében is sokat mondó, a szerető családot ábrázoló – nekem legjobban tetsző - kép kapta a legtöbb szavazatot.

Jó tudni, érezni, hogy vannak dolgok, melyek egyformán érdekelnek, összekötnék bennünket, melyekről szívesebben beszélünk, mint bármi másról, s ez a művészet, legyen az írott, vagy képekben elmesélt történet. Ez a társaság a barátságról, a szép, a jó és a művészet szeretetéről szól nekem. Köszönet érte Okányi Kiss Ferencnek, aki létrehozta, élettel töltötte meg, és feledhetetlen élményekkel gazdagította ezt a társaságot.

(1994-ben)